

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. április 17.
(húsvétvasárnap)**

Horváth Géza

ELŐTTETEK MEGY, AMINT MEGMONDTA

Énekek: 185; 356; 347,5; 349,1.2.3.5; 616

Lekció: Mt 26,30-35

Alapige: Mt 28,1-7

Imádkozzunk!

Hálásan köszönjük neked, Urunk, hogy erre a húsvét ünnepre felébredhetünk. Köszönjük, hogy ismét emlékezhetünk a mi drága Urunk, Jézus Krisztus váltságahalálára és feltámadására. Köszönjük azt a hírt, amely évszázadokon keresztül áthatolt, és reménységünk szerint behatolt gyülekezetekbe, közösségekbe, emberi szívekbe, hogy te élsz. Köszönjük, hogy ilyen Urunk vagy, akin nem lett úr a halál, és akit nem tudott legyőzni a gonoszság, aljasság, az emberi meg nem értés, hanem aki maga tudott győzedelmeskedni, mert övé minden hatalom mennyen és földön.

Urunk, olyan sokan, sokféleképpen magyarázzák ezt az ünnepet ma. Nemcsak a világban, hanem még az egyházban is, még akiknek kezében ott a Biblia, vagy ismerniük kellene a Szentírást. Engedd, Urunk, hogy mi valóban mindazt elvegyük ezen a húsvéton – az evangéliumot –, ami ránk tartozik, ami nekünk életet jelent, ami nekünk fontos a mindennapi lelki életben, szolgálatban, követségben!

Köszönjük neked, Urunk, hogy feltámadásoddal megtanítottál bennünket arra, hogy van jövő, nem ért véget minden nagypénteken és nagyszombaton. Isten országának van kezdete, jön a feltámadás! Köszönjük, Urunk, ami azon a hajnalon történt, amely azóta is meghatározó a te hívő néped számára. Kérünk azért, hogy taníts bennünket igazán ünnepelni, hálát adni, téged dicsérni, örökkön élőt, és hadd köszönjük meg, hogy ott vagy az Atya jobbán testileg! Közbenjárónk vagy, és esedezel érettünk, mert különben, Urunk, nem tudnánk a mindennapokban megállni, bűneinket újból és újból megvallani. Nem lehetnénk bizonyosak abban, hogy minden igaz, amit a Biblia kijelentett a mi számunkra. Szentlelked által kérünk, segíts nekünk megérteni az evangélium üzenetét!

ELŐTTETEK MEGY, AMINT MEGMONDTA

Köszönjük, hogy te ismersz mindnyájunkat egyenként, és tudod, hogy mire van szükségünk, kit kell vigasztalni, bátorítani, feddeni, elmarasztalni, vagy új erővel, új tűzzel felhatalmazni. Kérünk téged, újíts meg bennünket a te hasonlatosságodra!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Máté írása szerinti evangélium 28. fejezetének első hét verséből: *„A szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiméne Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És ímé nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda mennén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá üle arra. A tekintete pedig olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. Az őrizők pedig tőle való féltőkben megrettenének, és olyanokká lőnek mint a holtak. Az angyal pedig megszólalván, monda az asszonyoknak: Ti ne féljete; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadott, a mint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, a hol feküdt vala az Úr. És menjete gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és ímé előttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt, ímé megmondottam néktek.”*

Kedves testvérek, ezekben a napokban a televízióban sok riportot láthatunk, hallhatunk az ünnepről. Megszólítanak embereket, gyülekezetvezetőket vagy egyházi vezetőket. Megszólítottak egy asszonyt, aki azt mondta, hogy az ő számára és nekünk, akik Jézus Krisztus feltámadását hisszük, ez a legnagyobb ünnepek egyike. Kár, hogy nem azt mondta, hogy ez a legnagyobb ünnep!

Hiszen, testvérek, erre az ünnepre így kell néznünk a Biblia szerint! Ez annyira meghatározta nemcsak azt a napot, amikor Jézus feltámadt, az eseményeket, a történéseket, hanem az első gyülekezetek életét, és azóta is Isten népének az életét, hogy nyugodtan mondhatjuk, hogy nem a legnagyobb ünnepek egyike, és emellett még van más is, hanem a legnagyobb ünnep a számunkra. Sajnos ezért a legnehezebb hinni is ennek. Egyszer valaki azt mondta, hogy ő mindent elhisz az Apostoli Hitvallásban úgy, ahogy meg van írva, csak eggyel nem tud mit kezdeni, hogy van feltámadás. Mondtam neki, hogy akkor a többivel sem tud mit kezdeni, mert ha Jézus fel nem támadt a halálból, akkor még a bűneinkben vagyunk.

Pál apostol a Korinthusbeliekhez írt 1. levél 15. fejezetében a gyülekezetnek nagy határozottsággal hirdeti, hogy *„ámde Krisztus feltámadt a halottak közül”*. Ezért jó lenne, testvérek, hogyha azt vallanánk ezen az ünnepen, hogy számunkra is ez a legnagyobb ünnep, mert Jézus él! Van egy falitáblám, amit valamikor fiatal koromban kaptam valakitől, és annyi van rajta, hogy *„Ő él!”* Amikor ránézek erre az igés falitáblára, akkor mindig azt mondom magamban, hogy ez bőven elég, mert ennek kihatása kell, hogy legyen mindenre, hogy ő él!

Szeretném a húsvéti drága evangéliumot úgy elmondani, hogy a ti szívetek is velem együtt zengje ezt a két szót, mert ebben benne van az üdvtörténet, Jézus Krisztus megváltói munkája és az Atyánknak irántunk érzett szeretete! Ebben benne van a gyülekezet léte és csodája. Ebben nemcsak a jelen van benne, hanem a jövő is, és ennek a mi életünkre nézve konzekvenciái kell, hogy legyenek, hogy

ő él! Néhány ilyenről szeretnék szólni ezen a húsvét ünnepen, mivel nagypénteken is Jézus Krisztus kijelentéséből vettük az igét, hogy neki miért kellett meghalnia.

Azért olvastam fel a Máté evangéliuma 26. fejezetéből az igét, mert ott Jézus Krisztus a feltámadásáról beszél. Azt mondja a tanítványoknak: „ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem.” Péter a legelső, aki fogadkozik, hogy „ha mindenki megtagad is, ha mindenki elhagy is, én meg nem tagadlak téged!” Azt mondja az ige, hogy a többiek is hasonlóképpen gondolkodtak. Igen ám, csak ott Jézus nem a haláláról beszél csupán, nem arról az éjszakáról, hanem egy igét idéz: „Megverem a pásztort, és szétszélednek a juhok, de feltámadásom után majd előtettek megyek Galileába.”

Amit a 28. fejezetben írt le az evangélista, hogy a szombat végén, a hét első napjára virradóra mi történt, az ennek a kijelentett, előre mondott igazságnak a beteljesedése. Ott voltak az örök a sírnál, akiket odaállítottak, hogy őrizzék Jézus sírját, mert így gondolkoztak: nehogy ellopják éjszaka a tanítványok, és majd azt hazudják, hogy lám, feltámadt a halálból, ahogy megmondta! Aki a férfiak közül volt őrségben annakidején a katonaságnál, tudja, hogy az milyen kellemetlen, milyen nehezen telnek a percek, az órák, alig akar megvirradni. Ezek az örök is így unalmasan teljesítik a kötelességüket és várják az őrégváltást.

Jön az őrégváltás. Ez az első jelenete szinte a mai igének, amit felolvastam, hogy van egy nagy őrégváltás, de ez nem úgy történik, ahogy annak történnie kellene. Nem úgy történik, ahogy előre elrendezték vagy megszervezték, nem olyan örök jönnek, akik ugyanúgy lefizethetők, megvesztegethetők, hazugságra bírhatók, mint ők – ezt majd később látjuk –, hanem hadd mondjam így, hogy egy mennyei őrégváltás jön! Felváltja ezeket az öröket. Azt olvassuk Máté szerint, hogy Isten angyala, aki odament, elhengerítette a követ a sír szájáról, és ráült arra. Megtörtént tehát egy nagy mennyei őrégváltás, azért, mert nem őrizni kellett innentől kezdve Jézus Krisztus sírját, hanem hirdetni annak lényegét. Ezt kezdi az angyal, amit majd tovább fog adni az asszonyoknak, azok meg a tanítványoknak, nemzedék nemzedékeknek, hogy hitből hitbe, szívből szívbe terjedhessen az evangélium.

Mennyei őrégváltás történik. Ez az ör biztatja az asszonyokat: „Ti ne féljete; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek! Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondotta volt. És menjete gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványa-
inak, hogy feltámadott a halálból; és ímé, előtettek megy Galileába; ott meglátjátok őt...”

Testvéreim, a húsvéti hír ezeket az asszonyokat nem hagyja félelemben. Nem tudom, figyeltétek-e, hogy az örökhöz nincs szavuk, nincs kijelentés. Azt hiszem, senki sincs közülünk, aki megcáfolhatná, hogy igen, Istennek joga van valakihez szólni, valakihez pedig nem, mert az örök számára nincs kijelentés. Az angyal odafordult az asszonyokhoz, akik Jézust keresték. Azt nem írja le az ige, de szerintem ugyanúgy féltek, hogy ki fogja a követ elhengeríteni. Féltek, amikor majd meglátják a holttestet, amikor elkezdik majd balzsamozgatni, megkenetetni azokkal az illatos olajokkal. Hát az ő szívükben is – gyenge asszonyok –, hogyne lett volna félelem! Biztos, hogy volt félelem, mert az angyal azt mondja: „Ti ne féljete; mert tudom, hogy ti a megfeszített Jézust keresitek! Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondotta nektek.”

ELŐTTETEK MEGY, AMINT MEGMONDTA

Milyen érdekes, hogy húsvétkor is az következik be, amit Jézus előre megmondott! A Máté evangéliuma 26. fejezetében megmondta: „feltámadásom után előttetek megyek Galileába.” Milyen jó lenne, testvérek, hogyha azon, amit Jézus megmondott nem csodálkoznánk, nem félnénk, nem esnénk kétségbe, hanem egyszerűen csak hinnénk az igének!

Szintén tegnap hallottam egy riportot. Valaki arról beszélt, hogy hát ez borzasztó, nem is érti, hogy milyen keresztyénüldözés van ezen a világon. Majd elmondta, hogy valamelyik országban együtt éltek eddig különféle keresztyén és nem keresztyén vallások, eddig jól megvoltak egymással, most meg üldözik a keresztyénséget. Elkezdtem ezen gondolkodni: miért nem értik, amikor Jézus Krisztus kijelentette? Csodálkozunk azon, hogy van keresztyénüldözés, mikor Jézus Krisztus kijelentette, hogy „ha engem üldöznek, titeket is üldözni fognak”? Azért, mert félünk azoktól, amik körülvesznek bennünket: háborútól, járványtól és a többi veszedelemtől.

Valaki azt mondta: nem a járvány következő hulláma a döntő, hanem az, hogy hány hullámban érkezik a világra gonoszság, támadás, háború, meg nem értés, veszekedés! A keresztyén ember lehet, hogy elkezd csodálkozni: van ilyen? Létezik ilyen? Húsvétkor is elkezdtek csodálkozni: hát van feltámadás? Van nyitott, üres sír? Pedig Krisztus megmondta: „feltámadásom után előttetek megyek Galileába.” Éppen ez a nagy örömezenet, amit el kell mondani, és húsvétkor az angyal ugyan ezt mondja el az asszonyoknak: menjetek és mondjátok meg, nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta! Menjetek gyorsan, és mondjátok meg az ő tanítványainak – egy másik evangélista hozzáteszi „és Péternek” –, hogy feltámadt!

Ez az örömhír, hogy feltámadt, nem maradhat meg csak az asszonyok szívében, tovább kell adni! Így szoktuk mondani, és így mondom ma is, hogy a nekünk szóló üzenet ránk bízott üzenetté válik. Olyan a Bibliában nincs, hogy Isten csak ránk bíz valamit, és ne tenné hozzá, hogy „mondjátok meg”, mert a hívő embernek az a bizonyágtétele, az a hitvallása, mikor ezt el is mondja, hogy mit értettem meg, mit kaptam.

Testvérek, ez a nagy kérdés ma is, hogy mondjuk-e: „Menjetek gyorsan!” Gyorsak vagyunk-e vagy időzünk? Azt mondjuk, hogy ráérünk, vagy azt, hogy majd? Én legalábbis így éltem meg mindig, hogy ha valamit nem azonnal, nem gyorsan tettem, lehet, hogy többet nem is tudtam megtenni. Lehet, hogy többet nem is lehetett megtenni, azért, mert nem cselekedtem gyorsan, hanem azt mondtam: majd holnap, holnapután, vagy majd ha alkalmas lesz az idő!

Azt mondja az angyal az asszonyoknak, hogy nincs idő várakozni. Nincs idő ezen morfondírozni, hanem amit megértettek, azt el is kell mondani, hogy a nekik szóló üzenet rájuk bízott üzenetté legyen! Ne egy halott Jézussal foglalkozzunk, ne egy halott Jézust keressenek, hanem egy élő Urat hirdessenek! Arra hivatkozik az angyal, amit Jézus is mondott: feltámadása után menjetek Galileába, ott majd meglátjátok őt!

Hadd mondjam el, testvérek, hogy belesodálkoztam abba az ige által, hogy milyen harmónia van a kijelentésben! Hogy az angyal nem mond mást, nem mondja máshogy, mint ahogy Jézus mondta, mert Isten kijelentésében, már ott az Édenkerttől kezdve az Ószövetségen át, a próféták írásain keresztül, a törvény és az ál-

dozatok szertartásait látva egy szent, csodálatos harmónia van. Ezért az angyal arra hivatkozik, hogy „amint megmondta”. Azóta is ez az egyháznak, Krisztus megváltott népének az alapja: amint megmondta. Ezért nem térünk el a Szentírástól. Ezért kell megvizsgálnunk mindent úgy, hogy ott van-e a Szentírásban, el van-e rendelve, mert a mi számunkra ez az alap: amint megmondta!

Ezekben a napokban sok olyat fogtok látni vagy hallani, hogy valami nincs elrendelve, valami nincs megírva, nem lehet rámondani, hogy „amint megmondta”, de azt igen, hogy „menjete Galileába, ott meglátjátok őt, mert előttetek fog menni!” Ez egy boldog üzenet a mi számunkra, hogy ha minden előre megmondott kijelentés így beteljesedik, amint megmondta, mert akkor így várhatjuk ezután is, ami még nem teljesezett be, hogy az is úgy lesz, ahogyan Jézus Krisztus megmondta! Hadd mondjam így: a kijelentésben, az üdvtörténetben minden forгатókönyv szerint történik. Itt nem úgy van, hogy majd a rendező gondol egy s mást! Nem, hanem ahogy a forгатókönyvben le van írva, úgy halad ez a világ előre, és nekünk ez egy szent, boldog bizonyosság. Nagy meggyőződésünk kell, hogy legyen, hogy Isten tart kezében mindent! Az Úr a föld és annak teljessége, ahogy a 24. zsoltár írója is vallja, és nélküle semmi nem történhet.

Az angyal csak megerősíti, amit már tudniuk kellene, hogy amikor Jézus kijelenti: „ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem, de feltámadásom után előttetek megyek Galileába”; akkor a tanítványok és Péter is csak a haláláról beszélnek. Fogadkozik, hogy ő nem hagyja el, kitart mellette, és mintha meg sem hallaná, hogy „de feltámadásom után...” Péter nem azt kérdezi: hogy lesz ez Uram, akkor fel fogsz támadni? Akkor lesz feltámadás? Akkor nem lesz vége ott a kereszten? Akkor még nagypéntek sűrű sötétjében is a világosságban tudunk reménykedni? Mintha meg sem hallaná, hogy „feltámadásom után előttetek megyek Galileába”.

Testvérem, a húsvétnak ez is egy nagy üzenete, hogy Isten újból és újból meg akar erősíteni hallott, kapott, már elvett ígéket a te szívedben! Eddigi szolgálatom alatt többekkel találkoztam, akik amint belekerültek életük egy-egy szorult helyzetébe, akkor azt mondták: tetszik tudni, most jutott eszembe az ige! Most már nem angyal kell, hogy erősítsen, hanem a Szentlélek, mert azt mondja Jézus: „ha majd eljön a Szentlélek, eszetekbe juttatja mindazt, amit mondtam nektek.” Nekünk már nem angyal fogja hirdetni, és egy-egy kapott ígét, amely elkísér éveken, évtizedeken keresztül bennünket, újból és újból megerősíti a Lélek, amint megmondta.

Vannak-e ilyen ígéink? Vagy nem felejtettél-e el ilyen ígéket? Vajon eszedbe jutnak-e azok az ígék, amiket kaptál egy-egy alkalommal, mondjuk a házasságkötéseden, a konfirmációdon, a gyermeked keresztelésénél, vagy egy-egy ünnep alkalmával, egy születésnapon, ami akkor sokat jelentett, de aztán félre tette, elfelejtette? Milyen csodálatos az angyalnak ez a híre: amint megmondta! Kapaszkodjatok bele ebbe! Szólaljanak meg és daloljanak újból ilyen elfelejtett ígék, amiket megmondott az Úr nekünk, mert ő tartja magát azokhoz! Az lehet, hogy mi nem tartjuk magunkat hozzá, de ő tartja magát, és azt mondja, hogy menjenek Galileába, ott meglátják őt.

Gondolkozhatunk azon, hogy miért pont Galileába? Miért nem maradt ott Jézus? Ott is maradhatott volna Jeruzsálemben, a sír mellett, de azt mondja, hogy

ELŐTTETEK MEGY, AMINT MEGMONDTA

menjenek Galileába. Galileáról csak annyit, testvérek, hogy a legtöbb tanítvány odavalósi volt. Jézus sok csodát tett ott, sokat tanított, de Galileában sok volt a nyomorúság is. Sok volt a pogányság. Így is mondhatnám, hogy Galilea nehéz terep volt. De mit számít az, hogyha ott volt Jézus, aki azt mondta, hogy ő él, és előttük megy Galileába? Miért fontos ez? Azért, mert amikor elhívta a tanítványokat, akkor is előttük akart menni. Azt mondta: kövess engem! Az Ószövetségben is előttük ment az Úr, nappal felhő-, éjjel meg tűzoszlopban.

Menjenek Galileába, mert ott meglátják őt! Úgy is mondhatnám, és úgy is szeretném elmondani, hogy húsvét az élő Jézus Krisztus nagy sereggyűjtése! „Mondjátok meg a tanítványoknak!...” Érdekes, hogy nem papoknak hangzott ez, nem az írástudóknak, nem Poncius Pilátusnak, aki tanúsított némi jóindulatot Jézus iránt, vagy a feleségének, hanem az övéinek, a tanítványoknak! Akik már beálltak Jézus követésébe, azoknak mondja: menjetek Galileába, ott meglátjátok! Azért olvastam a Máté evangéliuma 26. fejezetét, mert mielőtt Jézus ezt mondta, hogy „előttetek megyek Galileába, ott megláttok”, előtte idézte azt az ígét, hogy „megverem a pásztort és szétszélednek a juhok”.

Testvérek, tanuljuk meg, hogy húsvét az élő Jézus Krisztus nagy sereggyűjtése, amikor a szétszéledteket össze akarja gyűjteni! Figyeljétek meg, hogy szétszéledtek ezek az emberek! A tanítványokról mit olvasunk nagypénteken? Olyan beszédes ez a mondat: akkor elhagyván őt, mindnyájan elfutottak. Ki merre látott, aztán azon az estén két emmausi bandukol ott nagy szomorúan Emmaus felé! Péter azt mondja a János írása szerinti evangéliumban, hogy „elmegegyek halászni”. Ti csináljátok, amit akartok, én elmegegyek halászni! Onnan jöttél ki! Azt hagyta ott! Azt áldozta fel Jézusért! Vissza oda?

Látjátok, milyen nagy öröm az, amikor Jézus azt mondja, hogy menjenek Galileába; előttük megy és ott meg fogják látni, mert húsvét Jézus Krisztus nagy sereggyűjtése! Amikor a tanítványok még azon az estén együtt voltak, de Tamás nem volt közöttük, megindult a szétszéledés. Mindenki azt csinálta már, amit gondolt, vagy amit akart? Húsvét azt jelenti a tanítványnak, hogy Jézus Krisztus összegyűjt, újból célt ad, újból szolgálatba akar küldeni, és ott lehet a tanítvány megint, ahol Jézus van, mert azt mondja: ott leszek én is, ott majd megláttok! Ott lehet vele találkozni.

Kedves testvérek, csodálatos húsvéti üzenete ez az ígének! Nagyon szíven kell, hogy találjon bennünket, mert az ige örök! Ma is ezt mondja a Szentlélek, az Úr, hogy oda kell mennünk, ahol Jézus van! Nem oda kell mennünk, ahol jól érezzük magunkat! Nem oda kell mennünk, ahol a feladataink vannak, meg a kötelezettségeink, hanem oda, ahova Jézus rendel bennünket! Azért, mert a hit azt jelenti, hogy Jézus rendelkezhet velem. „Menjetek Galileába, ott meglátjátok!” – és amit Jézus Krisztus rendelkezik, én arra azt mondom: igen, Uram! Nem ott vagyunk sokszor, ahol szeretnénk lenni, de ott, ahol Jézus van, és akkor jó helyen vagyunk.

Egyik hittanórán történt néhány évvel ezelőtt, amikor helyettesítettünk, hogy volt ott egy dél-koreai kisfiú, aki nagyon szomorú volt. Megkérdeztem tőle, hogy mi baja. Azt mondta: Géza bácsi, szeretnék hazamenni! Nem jó itt Magyarországon. Aztán kérdeztem a többieket. Az egyik Miskolcra jött, a másik Kaposvárról, az országból különböző részeiből, és akkor mondtam ennek a kisfiúnak: látod kedves,

Ők is jöttek valahonnan, és lehet, hogy ők is rosszul érzik magukat! Elmondtam neki ezt a nagy igazságot, hogy nekünk nem ott kell lenni, ahol jól érezzük magunkat, hanem ott, ahova Jézus rendel minket. Ezt úgy értettem meg, hogy egyszer egy testvérünk, egy kedves hívő asszony, aki nagy fájdalmak között a kórházban feküdt, azt mondta nekem: tudod, itt kell, hogy legyek a többiekért! Este elővette a Bibliát, az énekeskönyvet, és biztatta azokat, akik sokkal kevésbé voltak betegek, mint ő. Ő volt közöttük a legnyomorultabb, orvosilag is talán, és ő tudta vigasztalni a többieket.

Előttetek megy Galileába – igen, van irány, van cél. Úgy szeretem azt a 472. dicséretből, hogy „A Mester lelke járt előtted. S kitűzi most eléd a célt.” Mi a te Galileád? Hova rendelt téged Krisztus? Valaki azt mondta egyszer, akinek sok gyermeke volt, és feladta a munkáját: tudod, most ez az én Galileám, nekem most itt kell helytállnom! Nem azon sopánkodott, hogy már régen megírhatta volna a doktori disszertációját, ha nem lenne az a sok éhes száj, hanem azt mondta, hogy most ez az én Galileám, ide rendelt engem a Krisztus!

Csodálatos örömhír, testvérek, hogy van cél, van remény! Összerendezi a szétszéledt tanítványokat, követőket, istenfélő asszonyokat, de csak az mehet, aki hiszi a feltámadást! Csak az mehet, akire Isten ígéje igaz, hogy boldogok, akik nem látnak és hisznek, akik ráállnak a szóra, és akik azt mondják, hogy igaz az Isten ígéje! Nem volt könnyű terep, de azt mondja, hogy ott meglátják őt.

Nagyon sok helyen olvassuk a Bibliában, hogy mi volt a szomorúság oka. Jusszon eszetekbe például, amikor Pál apostol búcsúzik az efézusi vénektől, hogy mi a szomorúság oka, miért zokognak! Azért, mert többet az ő orcáját nem látják. Meg vagyok győződve, hogy ezek a tanítványok is, amikor Jézus a haláláról beszélt, hogy neki meg kell feszíttetnie, arra gondoltak, hogy ők az Urat többet nem látják. Tényleg így van? Nem. A feltámadás, a húsvét azt jelenti, az angyal azt hirdeti: ott meglátjátok őt!

Mit jelent ez a mi számunkra? Úgy kezdődik a Jelenések könyve, amit felolvastam nektek most a köszöntésben, hogy „... a hű tanútól, aki elsősülött a halottak közül, és a föld királyainak fejedelme, aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, aki országa népévé tett minket, papokká Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség...” Mi ott fogjuk meglátni. Hogy mondja János apostol? Hogy íratta le a Szentlélek? És meglátják őt, és neve a homlokukon lesz. Képzeljétek el, hogy meglátjuk a Feltámadottat! Te is meg fogod látni, ha hiszel! Ha az övé az életed, ha ráállsz erre az ígére, meg az ígék sokaságára, akkor te is meg fogod látni! Amit Tamás látott, mi is fogjuk látni, tudniillik, a kezein a sebek helyét, mert meglátjuk őt, amint van, és neve a homlokunkon lesz.

Húsvét ezt jelenti, drága testvérek, hogy nekünk ilyen Megváltónk, ilyen Urunk van! Feltámadott, győztes, aki az életben is előttünk akar menni. A hívő embernek ez a szent lehetősége, és legnagyobb csodája a mi hitünknek, hogy minden úton, amelyen megyünk, Jézus előttünk megy. Én tudom, hogy amikor az életemben ezt nem vettem komolyan, és nem tudtam ráállni arra, hogy Jézus előttem megy, akkor teljes csüggedésben, letargiában éltem. Most különösen egy eszembe jutott, amikor egy ilyen nagy, nehéz útra indultam, hogy az orgonista azt játszotta kimenő énekül – nekem játszott: „Ó, ne félj, ne rettegj, Én veled vagyok!”

ELŐTTETEK MEGY, AMINT MEGMONDTA

– a 164. Halleluját. „Ím, e szó utamra csillagként ragyog.” A refrén mindig ez: „Nem, soha magam, nem soha magam... Soha nem leszek magam.”

Nem tudom, hogy milyen élethelyzetben vagy? Lehet, azt érzed, hogy magányos vagy. Lehet, hogy te is valamilyen rögzös útra indulsz, de ha el tudod mondani, hogy „a feltámadott Jézus előtttem megy, és én követem lábnyomát minden-
nen át”, akkor nagy baj nem lehet! Azért, mert előtted megy Jézus; előttünk lesz Jézus, és ott meglátjuk őt! Csak higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz, és meglátod őt, amint van!

Ámen.

Imádkozzunk!

Hadd köszönjük meg neked, drága Urunk, hogy mennyei üzenet adott új erőt, lendületet azon az első húsvéton is mindazoknak, akik téged kerestek, akik hozzád siettek, akik téged szerettek, még akkor is, amikor testileg halva voltál! Hadd köszönjük meg neked, Urunk, hogy az óta a húsvét óta te élsz, nem vagy halott többé! Nem halsz meg újból és újból, nem is kell téged megölni újból és újból, mert feltámadtál és élsz.

Hadd köszönjük meg, hogy annyi sok húsvéton az evangélium sokaknak adott új erőt, új lendületet, új tartást, új szolgálatot! Köszönjük, hogy mi is kérhetünk téged, adj új tüzet a mi szívünkbe! Bocsásd meg, ha nem hittünk, kételkedtünk vagy bizonytalankodtunk! Bocsáss meg, Urunk, azoknak, akik úgy gondolkoznak, hogy nem jött még onnan vissza senki, és nem hisznek az ígének, hogy Te első zsenge voltál a halottak közül! És ha van első, akkor lesz második, harmadik, tízedik, századik, milliomodik, mindenki, aki úgy gondolkodik, ahogy Jób gondolkozott valamikor és vallott: tudom, az én Megváltóm él!

Engedd, Urunk, hogy mi, akiket már a bizonyságok fellege vesz körül, akik már ismerjük az egész kijelentést, és kezünkben van minden mondata a kijelentésnek, mi is hadd tudjuk vallani: tudom, az én Megváltóm él, mert megváltónk-ká lett nekünk, aki kihozott minket bűnből, halálból, megkötözöttségből! Kihozott bennünket rabtartónk szorításából és bevitt az életre. Áldd meg a mi ünne-
pünket, Urunk, sok ígével, örömmel, reménységgel, amikor olyan reményt vesztettek lehetnék mi is hit nélkül!

Kérünk téged, hogy legyél velünk, menj előttünk, hűséges Urunk, és gyűjtsd össze a te szétszóródott nyájadat és népedet ma is!

Ámen.

616,1-3 ének

1. Dicsőség néked, Istenünk! Fiaddal együtt dicsérünk.
Eleget ő tett miértünk. *Halleluja, halleluja, halleluja!*
2. Harmadnap, húsvét hajnalán A kő még sírján sötétlett,
De ő mint élő kilépett. *Halleluja, halleluja, halleluja!*
3. Az angyal szólt: Ne féljetek! Szívetek Jézushoz vágyik.
Üres a sírja, nincs már itt! *Halleluja, halleluja, halleluja!*